

Свети Сава некада, сада и у векове векова

Свети оче, Саво!

У смутним временима нашим из бунара прошлости, као извор воде живе, извире Твој лик. Векови нису пепелом заборава прекрили Твоје дело. Сачували су га и, прочишћено и просветљено, нама га предали.

На вапаје наше из дубина историјских израњаш као светило, као путоказ.

У времену свом био си принц, захумски владар који се одрекао владања Земљом да би овладао Собом. Одрекао си се Немањиног Растка да би постао српски Сава.

Дубином себе Србију си продубио и Православљем је напојио. Жртвујући земаљског себе победник ванвременски си постао и уписао себе у књигу вечности.

Испоснички самујући и поклонички путујући, добра си за Србе мудровао. И самосталност српске Цркве исходовао, темеље државности српске учврстио. Браћу своју завађену си измирио, непријатеље мудрошћу придобио.

Чуда си чинио служећи свом роду.

Ни смрт Твоја не прекиде службу Твоју. Ти народ просвети, смрт Те посвети!

И кад стадо Твоје у ропство отоманско паде био си узданица и нада. И Мухамедови поклоници, поробљивачи наши, моштима Твојим се клањаху!

И реши силник пламеном да нас затре и Тебе, светог, на Врачару спали мислећи да је Србија у Теби. Али, превари се, јер не беше она у Теби већ Ти беше у њој. И разгоре се у Србији спаљени светац и, клонулој већ, надође јој снага. Пркосна деца њена уз гусле јој запеваше и ропске ланце ђерданом песама јуначких окитише – што тежи ланци, то песма пркоснија. Певаху о Лазару, о Милошу и о Теби, Саво.

И умори се мучитељ мучећи и искрчи шуме шиљећи коље за нове мученике – са сваког коца дозивала је песма умирућег, заклињао јаук. А када гром удари на Светога Саву Србија је разумела знак и Србадија унижена, војска голаћа, мученика, латила се сабље и виле и на аждају навали и тешке ране јој нанесе. Славећи Тебе, Саво.

Пресвети оче! Саво!

У времену смо бременитом, пуном питања, на раскрсници путева непознатих.

Ка сваком путу примамљива обећања нас маме. А иза сваког обећања вреба скривена претња и сикће лаж.

Савремени светски моћници упорно и марљиво раде на чупању корена наших, сваке жилице светле. Јер ће нас тако лакше понети олуја глобализације и, изместивши нас из нас самих, завитлати нас у 'светлу будућност'.

Лажних пријатеља много, правих пријатеља немамо.

На почетку 21. века, поражени и клонули, стојимо збуњени и не знамо куд.

Помози нам, дубокоумни, да од многих зала која нам нуде изаберемо најмање. Да Твој народ што мање страда. Да не остане без сопствених жила, да опстане и остане свој. И Твој.

Пониженима и побеђенима, злонамерници нам шапућу да се одрекнемо части и поштења. Нуде нам порок и срамоту у замену за Тебе, за Твоје учење, за Светосавље. И звецкају лажним новцима, лажним обећањима. Само да се одрекнемо себе и Тебе.

Пресвети! Оче! Саво!

Не остави народ свој у овој слуђености. Не дозволи да непријатељи наши затру Тебе у нама. Поново разгори пепео свој са Врачара и наново запали пламен вере и наде у срцима нашим. Да не залутамо, да се не изгубимо, да познамо свој пут.

Дај нам снаге да савладамо искушења и сачувамо себе од себе самих. И да непријатеље наше избацимо кроз беочуге ланаца којима би да нас вежу.

Без Тебе, благородни, ми нисмо ми и изгубићемо се у лажима, обећањима и уценама. Јер само са Тобом и кроз Тебе народ Твој може достојанствено и часно да закорачи у време будуће.

Помози нам да нас се потомци наши и Твоји не застиде. Да срца чистог и образа светлог останемо своји и Твоји.

Сада, и увек, и у векове векова.